Scris de Ninel Ganea
Joi, 13 Aprilie 2017 00:46

Dând dovadă de o percepție politică și culturală clar superioară vecinilor de la est, guvernul maghiar a decis să închidă porțile Universității Central Europene (CEU), fondată de milardarul George Soros.

Motivele clamate de autoritățile de la Budapesta au țintit spre subversiunea pe care astfel de instituții o practică deliberat, în tandem cu organizațiile societății civile, stipendiate de același personaj vâscos. Organizațiile civice (de fapt, este una singură, cu mai multe fețe cvasi-identice) au scos oamenii pe străzile capitalei, au pus în joc mașinăria de relații publice, au activat rețeaua de influență și s-au dat peste cap pentru a preveni dezastrul.

CEU nu reprezintă o pepinieră de cadre doar pentru Ungaria, ci șlefuiește viitoarele elite pentru majoritatea țărilor ex-comuniste. Așadar, importanța universității în strategia de control a zonei nu trebuie subestimată, chiar dacă, după cum se vede din exemplul local, guvernul român nu are mari probleme de conștiință în a colabora cu organizațiile lui George Soros, deși public denunță influența sa.

Bineînțeles că un spirit nu neapărat răutăcios ar putea executa universitatea de la Budapesta doar pe baza scandalului în care a fost implicat fostul ei decan de origine română. Dar ar însemna să lăsăm deoparte semnificația mai amplă pe care o are educația în orice obiectiv de destabilizare socială și morală.

Chiar și dacă ne uităm în fugă pe titlurile cursurilor de la universitatea maghiară, ne putem da seama cu aproximație care va fi profilul unui absolvent. “Summer Institute on Social Exclusion and Discrimination of Children and Youth”, “Romani Identities: Performance, Antigypsysim and Representation”, “The Relationship Between Power, Media Freedom and Advocacy”…

Este adevărat că temele cursurilor se regăsesc în programele majorității universităților, dar acesta nu este decât un simptom al decăderii academiei, sub influența marxismului cultural, și nicidecum un certificat de legitimare a excelenței.

Secundar, ar trebui să fie destul de limpede că nici CEU și nici alte unități de profil nu vor scoate mecanic, pe bandă rulantă, doar activiști sau propagandiști de partid. Cu toate acestea, șansele de a ieși nevătămat intelectual și moral după un stagiu la o facultate cu un curriculum progresivist sunt destul de mici.

În altă ordine de idei, orice încercare de menținere sau destrucurare a ordinii sociale începe și se sfârșește prin controlul educației. Înainte de George Soros, de pildă, familia Rockefeller a investit milioane în sistemul de educație american și a fondat Universitatea din Chicago, în același timp în care investea milioane în departamenele de științele sociale ale altor universități. Un caz exemplar în sensul celor discutate l-a reprezentat secția de sociologie. În anii ’30 ai secolului trecut, sociologii de la Chicago au lansat varianta romanțată a gangsterului, văzut ca o victimă a nedreptății sociale. Printre cei care au terminat un master la Chicago, în acei ani, s-a aflat și Saul Alinsky, un personaj cu legături în lumea interlopă și care, mai târziu, în 1944 semna un contract cu editura universității pentru o carte, dedicată lui Lucifer, și devenită mai apoi un manifest al revoluționarului modern, “Rules for Radicals”. Ulterior, Alinsky a devenit mentorul lui Hillary Clinton…

Un exemplu românesc relativ banal este instructiv pentru a vedea la lucru influența educației sub auspiciile lui George Soros.

Pierre Manent este un filosof politic francez, a cărui carte, “Fecunditatea Răului”, tradusă în română din fondurile CEU, a funcționat ca un fel de manual în perioada anilor ’90, în facultățile de profil din România. După cum o spune și titlul, particularitatea cărții constă în aceea că privește istoria intelectuală a gândirii politice din perspectiva lui Machiavelli, văzut, pe bună dreptate, ca fondatorul științei politice moderne. Viziunea lui Mannent este “value free”, adică acceptă programul machiavelic ca atare, fără niciun fel de comentariu critic.

O astfel de carte este semnificativă atât pentru ceea ce include, cât și pentru ceea ce lasă pe dinafară. Teoria politică clasică (greacă și creștină) sunt din capul locului exilate, iar studenții serioși termină facultatea fără să discute măcar o oră despre “Politica” lui Aristotel, “Legile” și “Republica” lui Platon, sau fără să aibă măcar habar de ideea de autocrație ortodoxă, simfonie bizantină șamd. Tot ceea ce apucă să deprindă cu temei viitorul analist politic, reprezentant al societății civile sau politolog este ideea de societate deschisă și de dușmani ai ei. Rădăcinile răului, în această perspectivă, trebuie căutate, unde altfel, la Platon și Aristotel.

Pe de altă parte, ceea ce vine la pachet odată cu Machiavelli, după cum surprinde excelent Peter Simpson, într-o carte dedicată subiectului, este o ridicare a opiniei vulgului la nivel de filosofie, o desconsiderare a virtuților, un elogiu al semibestialității, o condamnare a creștinismului, promovarea ateismului și materialismului, recomandarea pentru conducători de a practica teroarea o dată la zece ani, etc. Dar partea probabil cea mai atrăgătoare pentru activistul modern este de a intra în rolul de consilier al principelui și a de a-și impune viziunea constrângătoare asupra societății.

Măcar și din acest punct de vedere o protecție culturală este binevenită, deși nu e deloc limpede că odată ce va fi eliminată programa Soros, se va trece pe modulul clasic. Însă până la urmă, autoritățile maghiare și-au dat seama cum li se demolează comunitatea și au luat decizia rezonabilă. În schimb, guvernul român lucrează în continuare inconștient la demantelarea societății .